

LA FE D'ABRAHAM

Dissabte 28 d'octubre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gènesi 15:6; 2 Samuel 11; 12; Romans 3:20, 31; 4:1-17; Gàlates 3:21-23; 1 Joan 3:4.

PER MEMORITZAR:

“Invalidem, doncs, la llei per mitjà de la fe? De cap manera! Sinó que afermem la llei” (Romans 3:31, SBT).

De moltes maneres, Romans 4 sembla el fonament de la doctrina bíblica de la salvació només per la fe i arriba al cor del que va iniciar la Reforma. Si les nostres millors obres i el compliment de la Llei no són suficients per justificar-nos davant Déu, quina esperança tenen els altres? Si havia de ser per gràcia amb Abraham, ha de ser igual amb tots els altres, jueus i gentils.

A Romans 4, Pau revela tres etapes importants en el pla de salvació: 1) la promesa de la benedicció divina (la promesa de la gràcia); 2) la resposta humana a aquesta promesa (la resposta de la fe); i 3) el pronunciament diví de la justícia acreditat als que creuen (justificació). Així és com va funcionar amb Abraham, i així és com funciona amb nosaltres.

És fonamental recordar que, per a Pau, la salvació és per gràcia; és una cosa que se'ns concedeix, per més que no ho mereixem. Si la mereixéssim, llavors ens correspondria; i si ens correspongués, seria una cosa que se'ns deu i no un regal. I, com a éssers corruptes i caiguts que som, la salvació ha de ser un regal.

Per demostrar el que pensa sobre la salvació només per fe, Pau cita Gènesi 15:6: “Abram va creure en el Senyor, i li ho fou comptat per a justícia”*. Aquí hi trobem la justificació per la fe en una de les primeres pàgines de la Bíblia.

---

* A l'edició espanyola, s'utilitza la versió NVT: “Abram creyó al Señor, y el Señor lo reconoció a él como justo”. (Nota del traductor).

LA LLEI

Llegeix Romans 3:31. Quin és l'argument de Pau? Per què és important per a nosaltres com adventistes?

En aquest passatge, Pau declara emfàticament que la fe no anul·la la Llei de Déu. No obstant això, fins i tot aquells que guardaven la Llei, inclòs tot el conjunt de lleis de l'Antic Testament, mai es van salvar per ella. La religió de l'Antic Testament, com la del Nou, sempre es va basar en la gràcia de Déu donada als pecadors mitjançant la fe.

Llegeix Romans 4:1 al 8. De quina manera això demostra que, fins i tot a l'Antic Testament, la salvació era per la fe i no per les obres de la Llei?

Segons aquest relat de l'Antic Testament, Abraham va ser comptat com just perquè “va creure Déu” (*SBT*)*. Per tant, el mateix Antic Testament ensenya la justificació per la fe; i qualsevol inferència que la fe “anul·la” (del grec *katargeo*: “fa inútil”, “invalida”) la Llei és falsa; la salvació per fe i la gràcia s'ensenyen com a part integral de l'Antic Testament. Per exemple, què era tot el ritual del Santuari sinó una representació de com es salven els pecadors, no per les seves obres, sinó per la mort d'un substitut en el seu lloc?

A més, què més pot explicar la manera en què David va ser perdonat després de la sòrdida aventura amb Betsabé? Per descomptat que no va ser la Llei la que el va salvar, perquè va violar tants principis de la Llei que aquesta el condemnava en diversos punts. Si David hagués hagut de salvar-se mitjançant el compliment de la Llei, de cap manera seria salvat.

Pau presenta la restauració de David al favor diví com un exemple de la justificació per la fe. El perdó era un acte de la gràcia de Déu. Aquí, doncs, hi ha un altre exemple a l'Antic Testament de la justificació per la fe. De fet, per més que molts de l'antic Israel fossin legalistes, la religió jueva sempre va ser una religió de gràcia. El legalisme era una perversió del judaisme, no el seu fonament.

Medita per uns moments en el pecat i la restauració de David (2 Samuel 11, 12; Salm 51). Quina esperança pots obtenir d'aquesta trista història? Quina lliçó ens ensenya sobre com hem de tractar als membres de l'església que han caigut?

---

* A *BEC*: “va confiar en Déu”. (Nota del traductor).

DEUTA O GRÀCIA?

La qüestió que Pau aborda és molt més que teològica. Arriba al cor i l'ànima de la salvació i de la nostra relació amb Déu. Si algú creu que ha de guanyar-se l'acceptació (que ha d'assolir un cert grau de santedat abans de ser justificat i perdonat), llavors és molt natural que fixi la seva vista en si mateix i contempli les seves obres. La religió pot tornar-se extremadament egocèntrica, i aquesta és una de les últimes coses que algú necessita.

En canvi, si algú albira la gran notícia que la justificació és un do de Déu totalment immerescut, no seria més fàcil i natural que aquesta persona fixés els seus ulls en l'amor i la misericòrdia de Déu en comptes d'ell mateix?

I, en darrera instància, qui té més probabilitats de reflectir l'amor i el caràcter de Déu: el que està absorbt en si mateix o el que està absorbt en Déu?

Llegeix Romans 4:6 al 8. De quina manera amplia Pau el tema de la justificació per la fe?

“El pecador ha d'anar a Crist amb fe, aferrar-se dels seus mèrits, posar els seus pecats sobre Aquell que els porta i rebre el seu perdó. A causa d'això va venir Crist al món. Així s'imputa la justícia de Crist al pecador penedit que creu. Arriba a ser membre de la família reial” (MS 1:252).

Pau després segueix explicant que la salvació per la fe no és només per als jueus, sinó també per als gentils (Romans 4:9-12). De fet, si es vol filar prim al respecte, Abraham no era jueu; tenia una ascendència pagana (Josuè 24:2). La distinció gentils/jueus no existia en aquella època. Quan Abram* va ser justificat (Gènesi 15:6), ni tan sols estava circumcidat. Per tant, Abraham va arribar a ser el pare tant dels incircumcisos com dels circumcisos: era un gran exemple que Pau va poder utilitzar per a presentar la seva opinió sobre la universalitat de la salvació. La mort de Crist va ser per a tothom, independentment de la raça o la nacionalitat (Hebreus 2:9).

En vista de la universalitat de la Creu i del que aquesta ens mostra sobre el valor de cada ésser humà, per què el prejudici racial, ètnic o nacional és una cosa tan horrible? De quina manera podem aprendre a reconèixer l'existència de prejudicis en nosaltres i, per la gràcia de Déu, eliminar-los de la nostra ment?

* A l'edició en espanyol: “*Abraham*”. He utilitzat “Abram” perquè en aquest moment, Abram encara no va ser anomenat per Déu Abraham (cf. Gènesi 17:5). (Nota del traductor).

LA PROMESA

Un dia com avui, fa cinc-cents anys, Martí Luter va clavar les seves 95 tesis a la porta de l'església de Tots Sants de Wittenberg. Que fascinant és que el tema d'avui també arribi al cor de la salvació per la fe.

A Romans 4:13, es contrasten la “promesa” i la “Llei”. Pau intenta establir un context veterotestamentari per la seva doctrina de la justificació per la fe. Troba un exemple en Abraham, a qui tots els jueus acceptaven com el seu avantpassat. L'acceptació, o justificació, li havia arribat a Abraham totalment a part de la Llei. Déu li va prometre a Abraham que ell seria “hereu del món”, i ell va creure en aquesta promesa; és a dir, va acceptar la responsabilitat que implicava. Com a resultat, Déu el va acceptar i va obrar a través d'ell per salvar el món. Aquest segueix sent un poderós exemple de com funcionava la gràcia a l'Antic Testament, i indubtablement per això ho va utilitzar Pau.

Llegeix Romans 4:14 al 17. De quina manera Pau segueix mostrant que la salvació per la fe era essencial a l'Antic Testament? (Veure, a més, Gàlates 3:7-9.)

Com es va dir al principi, és important recordar qui són els receptors del missatge de Pau. Aquests creients jueus estaven immersos en la Llei de l'Antic Testament, i molts havien arribat a creure que la seva salvació depenia de com guardaven la Llei, encara que això no era el que ensenyava l'Antic Testament.

Per mirar de posar remei a aquesta idea errònia, Pau argumenta que Abraham va rebre les promeses fins i tot abans de la Llei del Sinaí, no per les obres de la Llei (cosa que hauria estat difícil, ja que la Llei [tota la Torà i el sistema cerimonial] no existia encara) sinó per la fe.

Encara que Pau es referís aquí a la Llei Moral exclusivament, que en principi existia fins i tot abans del Sinaí, el plantejament segueix sent el mateix. Potser encara més! El fet d'intentar rebre les promeses de Déu a través de la Llei, diu l'apòstol, anul·la la fe i fins i tot la inutilitza. Aquestes són paraules fortes, però el que vol destacar és que la fe salva i que la Llei condemna. Està tractant de mostrar la futilitat de procurar la salvació a través del mateix que porta a la condemna. Tots nosaltres, jueus i gentils, hem violat la llei i, per tant, tots necessitem el mateix que Abraham: la justícia salvadora de Jesús que se'ns atribueix mitjançant la fe. Aquesta veritat finalment va portar a la Reforma Protestant.

LA LLEI I LA FE

Com vam veure ahir, Pau va mostrar que el tracte de Déu amb Abraham va provar que la salvació ve a través de la promesa de la gràcia, i no a través de la Llei. Per tant, si els jueus desitjaven ser salvats, havien d'abandonar la confiança en les seves pròpies obres per salvar-se, i acceptar la promesa abrahàmica, que ara s'havia complert amb la vinguda del Messies. En realitat, és el mateix per a tot jueu o gentil que pensi que les seves “bones” obres són tot el que es necessita per fer-se just davant Déu.

“El principi que l'home pot salvar-se per les seves obres, [és el] fonament de tota religió pagana [...]. Arreu on s'adopti [aquest principi], els homes no tenen defensa contra el pecat” (DTG 26). Què vol dir això? Per què la idea que podem salvar-nos a nosaltres mateixos a través de les nostres obres ens deixa tan exposats al pecat?

Com va explicar Pau la relació entre la Llei i la fe a Gàlates (3:21-23)?

Si hi hagués hagut una llei que podria impartir vida, indubtablement hauria estat la Llei de Déu. Això no obstant, Pau diu que cap llei pot donar vida, ni tan sols la de Déu, perquè tots han violat aquesta Llei i, en conseqüència, aquesta els condemna a tots.

Però la promesa de fe, que es va revelar més plenament per mitjà de Crist a tot el qui creu, l'allibera d'haver d'estar “sota la llei”; és a dir, als que estan condemnats i afeixugats per tractar d'obtenir la salvació mitjançant la Llei. La Llei es converteix en una càrrega quan es presenta sense fe, sense gràcia, perquè sense fe, sense gràcia, sense la justícia que ve per la fe, estar sota la Llei significa estar sota la càrrega i la condemna del pecat.

Com n'és d'important la justificació per la fe en el teu caminar amb Déu? És a dir, què pots fer per assegurar-te que no quedi entelada per altres aspectes de la veritat fins al punt de perdre de vista aquest ensenyament fonamental? Al capdavall, de què serveixen les altres creences sense aquesta?

LA LLEI I EL PECAT

Sovint escoltem dir que, en el Nou Pacte, la Llei ha estat abolida, i després se citen versicles que suposadament sostenen aquesta idea. Però la lògica darrere d'aquesta declaració no és molt sòlida, ni tampoc la seva teologia.

Llegeix 1 Joan 2:3 al 6, i 3:4; i Romans 3:20. Què ens ensenyen aquests versicles sobre la relació entre la llei i el pecat?

Fa alguns segles, l'autor irlandès Jonathan Swift va escriure: “Però algú diria que si una llei del Parlament exclogués les paraules *beure, enganyar, mentir, robar* de la llengua anglesa i dels diccionaris, al matí següent tots ens despertàriem sent temperants, honestos i justos i amants de la veritat? És això una conseqüència raonable?” (J. SWIFT, *A Modest Proposal and Other Satires*, pàg. 205).

De la mateixa manera, si la Llei de Déu ha estat abolida, llavors per què la mentida, l'assassinat i el robatori segueixen sent pecaminosos o dolents? Si es va canviar la Llei de Déu, la definició de pecat també hauria d'haver canviat. O, si la Llei de Déu va ser abolida, el pecat també s'hauria d'abolir, i qui creu això? (*Veure a més* 1 Joan 1:7-10; Jaume 1:14, 15).

Al Nou Testament es manifesten tant la Llei com l'evangeli. La Llei mostra el que és el pecat; l'evangeli apunta al remei per a aquest pecat, que és la mort i la resurrecció de Jesús. Si no hi ha llei, no hi ha pecat; i llavors, de què som salvats? L'evangeli té sentit només en el context de la Llei i de la seva validesa permanent.

Sovint, sentim que la Creu va anul·lar la Llei. Això és bastant irònic, perquè la Creu mostra que la Llei no pot ser abrogada ni canviada. Si Déu no va derogar, i ni tan sols va canviar la Llei abans que Crist morís a la Creu, per què ho faria després? Per què no es va desfer de la Llei després que l'home va pecar, per així estalviar-li a la humanitat el càstig legal que causa la violació de la Llei? D'aquesta manera, Jesús mai hauria hagut de morir. La mort de Jesús mostra que, si la Llei pogués haver estat canviada o abrogada, s'hauria d'haver canviat o abrogat abans de la Creu, no després. Per tant, no hi ha res que demostrés més la validesa permanent de la Llei que la mort de Jesús, mort que es va produir precisament perquè no es podia canviar la Llei. Si la Llei hagués pogut canviar-se per fer front a la nostra condició caiguda, no hauria estat això, per al problema del pecat, una millor solució que el fet que Jesús hagués de morir?

Si no hi hagués cap llei divina contra l'adulteri, aquest acte causaria menys dolor i mal als que són víctimes d'ell? En quina mesura la teva resposta t'ajuda a entendre per què la Llei de Déu segueix vigent? Quina ha estat la teva pròpia experiència amb les conseqüències de violar la Llei de Déu?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “Cristo, el centro del mensaje”, a *Mensajes selectos*, vol. 1, pàg. 454; “El llamamiento de Abraham” i “La Ley y los dos pactos”, a *Patriarcas y profetas*, pàgs. 117-120, 378-380; i “El Sermón del Monte”, “Controversias” i “Consumado es”, a *El Deseado de todas las gentes*, pàgs. 273-275, 560, 710-712.

“*A qui obra, el salari no se'l compte com a gràcia, sinó com a deute (4:4)*. Aquí l'apòstol explica el passatge citat (Gènesi 15:4-6) per concloure i provar que la justificació és per la fe i no per les obres. Això ho fa primer explicant el significat de les paraules ‘*li ho fou comptat per a justícia*’. Aquestes paraules expliquen que Déu rep (*als pecadors*) per gràcia i no per les seves obres” (M. LUTER, *Commentary on Romans*, pàg. 82).

“Si Satanàs pot aconseguir que l'home valori les seves pròpies obres com a obres de mèrit i justícia, sap que el pot vèncer mitjançant les seves temptacions, i fer d'ell la seva víctima i la seva presa [...]. Aspergiu els pals de les portes amb la sang de l'Anyell del Calvari, i estareu fora de perill” (R&H, 3 de setembre de 1889).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Per què és tan important entendre la salvació només per la fe sense les obres de la Llei? De quina mena d'errors pot protegir-nos aquest coneixement? Quins perills els esperen a aquells que perden de vista aquest ensenyament bíblic fonamental?
2. Quines altres raons pots donar de la validesa permanent de la Llei de Déu, tot i que entenem que la Llei i l'obediència a ella no és el que ens salva?
3. La qüestió de fons en el cor de la Reforma és: *Com som salvats?* De quina manera podem parlar oberta i francament de la diferència entre protestants i catòlics sobre aquest important tema, sense atacar personalment a ningú?
4. Com pecadors justificats, som receptors de la gràcia i del favor immerescut de Déu, contra qui pequem. En quina manera influirà aquest fet en el nostre tracte amb els altres? Quan plens de gràcia i de favor estem envers aquells que ens han ofès i que realment no mereixen la nostra gràcia ni favor?